

Durmuş Hocaoğlu

Müteyakkız Olma Zamânıdır: I

Yeniçağ, “Analiz”., 24 Şubat 2007, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 495; 2007-010; Şubat-06

YENİÇAĞ

Birbirinden ayrı ve bağımsız gibi duran parçaları dikkatle birleştiren tablo netleşmeye başlıyor. Şöyle birkaç yıl evvelinden günümüze sür’atle uzanarak ana başlıklarla hâfıza tâzeleyelim:

Yirminci yüzyılın nihâyetine bir on sene kala Soğuk Savaş devri kapandı, Batı’nın üzerindeki tehditkâr, heyûlânî Sovyet gölgesi zâil oldu; göğsünün üzerindeki ağırlığın kalkmasıyla hafifleyen Batı, muvakkaten rafa kaldırmış olduğu eskimeyen eski dosyaları tekrar açtı; artık tedâfüî stratejiden taarruzî stratejiye, yâni dünyanın tek taraflı ve îcâb-ı hâlinde militer güç kullanılmasına mürâcaat edilecek kolonizasyonuna, geçilebilirdi.

Ancak bunun için Batı’ya yeni bir düşman lâzımdı; daha doğrusu, bir “yeni düşman”. Aslında aramaya da pek lüzum yoktu; işbu “yeni düşman” hemen ellerinin uzatılmasıyla yakalanabilecek kadar yakında, hiç eskimeyecek, hiç tedâvülden kalkmayacak kadar da eski olan bir “eski düşman” idi: İslâm Dünyası ve tabii, Türkiye. Soğuk Savaş döneminde “Hür Batı” için fâideli ve lüzumlu, pozitif bir stratejik ehemmiyeti hâiz bir ‘partner’ olan bu dünya, Tek Kutuplu yeni dünyada, diğer adıyla “Küreselleşme Çağı”nda bu defa negatif bir stratejik ehemmiyet kazanmış oluyordu; iki temel sebepten: Birisi şu ki, tarihî bir rövanşın tamamlanması gerekiyordu, diğeri de şu ki, bu memleketlerin ekseriyeti, dünya hâkimiyetine giden stratejik yolların ana arterlerinde buldukları gibi, dünyada kıymeti git-gide artan enerji kaynaklarının ise büyük bir kısmının ya doğrudan kendilerinin veya ulaşım yollarının sâhibi idiler.

Ne var ki, Batı, eski tecrübelerinden sağlam bir ders çıkarmışa benziyordu; artık XIX. asırdaki gibi alenî bir pervâsızlıkla kolonyalizmin fazîletinden söz edilebilecek bir çağ değildi bu çağ; daha sofistike birtakım gerekçeler lâzımdı ve onlar da hazırda zâten, hem de ziyâdesiyle mebzûlen: Demokrasi, özgürlük, insan hakları, anti-terörizm v.s...

Amerika Soğuk Savaş dönemi daha henüz tam kapanmadan – bir dezonformasyon ile tuzağa düşürdüğü - Irak’a yönelik I. Körfez Harekâtını da bu gerekçelerle gerçekleştirdi, ondan on yıl sonraki 2002’deki Afganistan ve 2003’deki II. Körfez Harekâtını da: Devlet kılığına girmiş çete oldukları için gerçek bir devlet değil de ancak “haydut devlet” olarak isimlendirilmeye müstahak addedilen bir yapılanmaya sâhip olan bu “kötü ülkeler” dünya barışını tehdit etmekte idiler, terörist idiler, ellerinde kitlevî imhâ silâhları da vardı üstelik; o hâlde, – kendi nâmına birşeyler istiyorsa nâmert olası - dünyanın kurtarıcısı “iyi ülkeler”in ve onların resinin harekete geçmesi sâdece bir hak değil ve fakat aynı zamanda ve belki daha da fazlası, kaçınılamaz bir insânî vazîfe olmaktaydı ve bu vazîfe de îfâ edildi, edilebildiği kadar.

Ama henüz Őu saat itibâriyle bu mukaddes vazîfe bitmiŐi değil; mutlaka terbiye ve te'dib edilmesi Őart baŐka haydutlar da var. Bunların bir kısmının adını herkes biliyor, İnan baŐta olmak üzere. Ancak bir tânesi var ki adı bu listenin görünür yerinde yok, ama çok mahrem ve bir o kadar da mûtenâ yerinde duruyor: Türkiye.

Türkiye daha farklı bir metodla ve daha farklı bir Őekilde hizâyaya getirilmesi gereken bir ÷lke; çünkü Őu veya bu Őekilde, iŐleyen bir demokrasisi var, Batı karŐıtı değil ve hattâ yandaŐı, ve hiÇ kimse tarafından haydut devlet ve benzeri bir kavramla itham edilmesi mümkün de değil.

Daha doğrusu, görünürde öyle.

Türklerin bu mâsum görünüşlerine aldanan “dünya kamuoyu”na, onların her zaman aktif hâle geçebilecek potansiyel haydut olduğunu isbat edecek birşeyler lâzım; iŐte o zaman siz haydut devletin ne demek olduğunu görürsünüz. Onlar değil mi ki, Hitler’in bile kendisine model ve örnek aldığı ilk soykırımı gerçekleştirip birbuçuk milyon bîgünah Ermeni’yi ve otuzbin bîgünah Kürd’ü katlettiği ilmen ve fennen ve Bay Pamuk gibilerinin hüsnü Őehâdeti ile sâbit olan! Tarihte bir kerre vuku’ bulmuŐ olanın her zaman tekerrür edebilme ihtimâli bulunduğu ve bahse mevzû olanın da Türk olduğu göz önüne alındığı takdirde, Türklere karŐı her dâim müteyakkız olmakta “insanlık adına” muhakkak ki sonsuz faydalar olacağı da kendiliğinden zâhir olacaktır.

İŐte Őimdi tam da bu noktada bizim de müteyakkız olmağımız İcap ediyor, hem de fevkalhad; çünkü...

